

зимния день — и пакъ се замисли: дали е потвърдена присъдата му. Той знаеше, че дѣлото му бѣ за вчера, но не рачи да се явява.

— Какво ще отивамъ? Имамъ ли лице да се явя предъ съда? По-харно да ме не виждатъ. Може би, като не ме знаятъ, да сж по-милостиви. . .

Ала мисълта на Павла се обърна изведнажъ: . . . А може би нѣколко думи отъ моитѣ уста биха смилили сърцата имъ.

И като мисли дълго — махна ржка: — Защо ли? Единъ пжтъ се мре!

Колкото Павелъ да се боеше отъ смъртъта, като че свикна съ мисълта по нея. Не го разтрисаше предъ нейния призракъ. Страхътъ отъ смъртъта като че се притжпи. До като